

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418200209
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8418200209.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne: Y. proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie, že spotrebiteľské úvery sú bezúročné a bez poplatkov, o určenie neplatnosti dohôd zo zrážkach zo mzdy a z iných príjmov a o vydanie bezdôvodného obohatenia takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e , že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 27.1.2012 j e bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd u r č u j e , že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 27.1.2012 j e neplatná.

III. Žalovaný j e p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v súvislosti s plnením zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX z 27.1.2012 vo výške 804,51 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Súd u r č u j e , že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 30.4.2012 j e bezúročný a bez poplatkov.

V. Súd u r č u j e , že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.4.2012 j e neplatná.

VI. Žalovaný j e p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v súvislosti s plnením zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX z 30.4.2012 vo výške 837,95 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

VII. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 24.1.2018 domáhala, aby súd určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.1.2012 a tiež spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 30.4.2012 sú bezúročné a bez poplatkov, ďalej aby súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 27.1.2012 a dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.4.2012 sú neplatné. Žalobkyňa ďalej žiadala, aby súd žalovanému uložil povinnosť vydať jej bezdôvodné

obohatenie v súvislosti s plnením zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXX zo dňa 27.1.2012 vo výške 804,51 eur a povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie v súvislosti s plnením zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 30.4.2012 vo výške 837,95 eur a tiež povinnosť nahradiť jej trovy konania.

2. Žalobu odôvodňovala tým, že ako spotrebiteľ uzavrela so žalovaným- nebankovou spoločnosťou dve zmluvy o úvere, a to dňa 27.1.2012 zmluvu o úvere číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 500,- eur, ktorý mala vrátiť spolu s poplatkom vo výške 484,- eur, spolu teda sumu 984,- eur v 12 mesačných splátkach po 82,- eur počnúc dňom 12.2.2012 a dňa 30.4.2012 zmluvu o úvere číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej jej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 250,- eur, ktorý mala vrátiť spolu s poplatkom vo výške 242,- eur, spolu teda sumu 492,- eur v 12 mesačných splátkach po 41,- eur počnúc dňom 15.5.2012. Tvrdila, že za účelom zabezpečenia peňažného záväzku voči žalobcovi vyplývajúceho zo zmlúv o úvere vystavila v deň uzavretia zmlúv o úvere v prospech žalovaného 2 vlastné zmenky bez vyplnenia zmenkovej sumy a dátumu začiatku jej úročenia, ktoré bol oprávnený podľa čl. 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru vyplniť žalovaný, čo aj urobil, keď v zmenke k zmluve číslo XXXXXXXXXX vyplnil zmenkovú sumu 1.271,97 eur a deň 30.1.2013 ako začiatok jej úročenia zmenkovým úrokom 0,25 % denne a v zmenke k zmluve číslo XXXXXXXXXX vyplnil zmenkovú sumu 937,19 eur a deň 7.2.2013 ako začiatok jej úročenia zmenkovým úrokom 0,25 % denne. Žalobkyňa ďalej v žalobe uviedla, že na zabezpečenie plnenia zo zmienek zabezpečujúcich plnenie zo zmlúv o úvere, teda v podstate na zabezpečenie plnenia z úverových zmlúv boli uzatvorené dňa 27.1.2012 a dňa 30.4.2012 dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov, na základe ktorých v apríli a máji 2013 žalovaný jej zamestnávateľovi doručil žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy. V žiadosti o zrážky zo mzdy k zmluve číslo XXXXXXXXXX žalovaný uviedol, že žalobkyňa z celkovo dlžnej sumy uhradila 261,- eur a jej dlh ku dňu 27.5.2013 že je 1.631,28 eur a v žiadosti o zrážky zo mzdy k zmluve číslo 707600013 žalovaný uviedol, že žalobkyňa z celkovo dlžnej sumy uhradila 41,- eur a jej dlh ku dňu 8.4.2013 že je 1.079,93 eur. Žalobkyňa tvrdila, že v januári 2018 vyžiadala si od svojho zamestnávateľa prehľad zrážok vykonaných na základe žiadostí žalovaného, pričom z tohto prehľadu vyplýva, že ku dňu 31.12.2017 boli jej na zmluvu číslo XXXXXXXXXX vykonané zrážky zo mzdy vo výške spolu 1.043,51 eur a na zmluvu číslo XXXXXXXXXX vykonané zrážky zo mzdy vo výške spolu 1.046,95 eur. Preukázateľne tak žalovanému na základe zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX k 31.12.2017 uhradila sumu celkovo 1.304,51 eur (z toho úhradu sumy 261,- eur potvrdil samotný žalovaný v žiadosti o zrážky + 1.043,51 eur zrazených bolo zamestnávateľom) a na základe zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX k 31.12.2017 preukázateľne uhradila žalovanému sumu 1.087,95 eur (z toho úhradu sumy 41,-eur potvrdil samotný žalovaný v žiadosti o zrážky + 1.046,95 eur zrazených bolo zamestnávateľom). Žalobkyňa poukázala na to, že napriek uvedenému ju vo výzvach zo dňa 26.5.2017 žalovaný vyzval na úhradu dlhu z úveru číslo XXXXXXXXXX vo výške 5.950,99 eur a k úhrade dlhu z úveru číslo XXXXXXXXXX vo výške 3.751,06 eur. Podľa tvrdenia žalobkyne sú úvery z oboch zmlúv v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročné a bez poplatkov, lebo ani zmluvy, ani Všeobecné podmienky poskytnutia úveru neobsahujú údaj o druhu úveru (predpísaný v § 9 ods. 2 písm. a/ tohto zákona), dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti (údaj predpísaný v § 9 ods. 2 písm. f/ tohto zákona), úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru (údaj predpísaný v § 9 ods. 2 písm. i/ tohto zákona), ročnú percentuálnu mieru nákladov (údaj predpísaný v § 9 ods. 2 písm. j/ tohto zákona), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplneným zostatkom (údaj predpísaný v § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona) ani priemernú hodnotu RPMN (údaje predpísané v § 9 ods. 2 písm. y/ zákona). Žalobkyňa poukazovala na to, že aj poplatok dojednaný v zmluvách (484,- eur a 242,- eur) je v pomere k reálne poskytnutej výške úveru neprímerane vysoký, odporujúci dobrým mravom a absolútne neplatný podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa tvrdila, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, lebo hoci dávno preplatila sumu jej poskytnutých úverov, žalovaný stále vykazuje jej dlh vo výške tisícov eur, ktorý predstavuje viac ako 1.000 % súm, ktoré jej reálne poskytol. Podľa žalobkyne vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov žalovaný prijatím plnenia nad rámec sumy zodpovedajúcej skutočnej výške poskytnutého úveru (500,- eur resp. 250,- eur) bezdôvodne sa obohatil na jej úkor, nakoľko jednalo sa o plnenie bez právneho dôvodu, preto je zo zmluvy číslo XXXXXXXXXX kde zaplatila 1.304,51 eur, hoci dostala len 500,- eur povinný vydať jej sumu 804,51 eur a zo zmluvy číslo XXXXXXXXXX kde zaplatila 1.087,95 eur, hoci dostala len 250,- eur povinný vydať jej sumu 837,95 eur. K dohodám o zrážkach zo mzdy a iných príjmov uviedla, že tieto považuje za neplatné, lebo boli uzavreté na vopred žalovaným predpísanom tlačive, ktorého obsah žalobkyňa nemohla ovplyvniť, či individuálne dojednať a poskytnutie úveru bolo podmienené jednak vystavením vlastnej zmenky ako aj podpísaním vopred pripravenej dohody o zrážkach zo mzdy bez podpisu ktorej by jej úver nebol poskytnutý. Jedná sa o spotrebiteľské zmluvy na základe ktorých jej zamestnávateľ

bol žalovaným požiadaný o vykonávanie zrážok zo mzdy aj keď neexistuje žiadne súdne rozhodnutie ukladajúce jej povinnosť plniť, žalovaný tak bez kontroly súdu môže siahnúť na jej majetok. Dané dohody neboli podľa žalobkyne prejavom jej zmluvnej autonómie a slobodnej vôle, ale hoci mala záujem len o úver, žalovaný sám automaticky zahrnul do prejavu jej vôle uzavretie dohôd o zrážkach zo mzdy. Bola spôsobená nerovnováha zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a umožnilo sa žalovanému zrážkami zo mzdy vymôcť neprijateľné plnenie, obišiel sa dôležitý prvok újného práva, a to ex offa súdna kontrola zmluvných podmienok. Tvrdila, že jedná sa o neprijateľné zmluvné podmienky, keď ona nielenže nemala možnosť uzavretie dohôd odmietnuť, ale nebola ani v jednom prípade nijako poučená o dôsledkoch ich uzavretia. Žalobkyňa preto žiadala určiť oba úvery za bezúročné a bez poplatkov, dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov za neplatné a uložiť povinnosť žalovanému vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 804,51 eur (zo zmluvy číslo XXXXXXXXXX) a 837,95 eur (zo zmluvy číslo XXXXXXXXXX).

3. Žalobkyňa v spore ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označila a predložila listinné dôkazy, a to Zmluvy o úvere, Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, zmenky, dohody o zrážkach zo mzdy, žiadosť žalovaného o zrážky zo mzdy, prehľad od zamestnávateľa o vykonaných zrážkach, výzvy žalovaného a výsluch sporových strán.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe tvrdil existenciu neodstrániteľnej prekážky konania, a to prekážky veci rozhodnutej, nakoľko o platnosti jednotlivých častí zmlúv o úvere číslo XXXXXXXXXX a číslo XXXXXXXXXX, teda či sú bezúročné a bez poplatkov alebo nie už bolo rozhodnuté rozsudkami Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn.SR03406/14 zo dňa 27.8.2014 a sp. zn. SR06538/14 zo dňa 23.10.2014, ktoré nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť. Preto podľa žalovaného nie sú splnené procesné podmienky konania, súd by mal konanie zastaviť a ak ho nezastaví, mal by žalobu žalobkyne v plnom rozsahu ako neopodstatnenú zamietnuť. K samotnému posúdeniu zmlúv o úvere uviedol, že tieto nie sú bezúročné a bez poplatkov. V súvislosti s výškou, počtom a termínmi splátok poukázal na zmluvu a na Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré podľa žalovaného tvoria prílohu a neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a kde je jasne, určito a zrozumiteľne uvedený termín konečnej splatnosti. Pokiaľ ide o údaj o RPMN a priemernej RPMN, ten podľa žalovaného bol uvedený na prednej strane zmluvy o úvere a v už spomínaných Štandardných informáciách o úvere. V štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere bol podľa žalovaného uvedený aj údaj o úrokovej sadzbe úveru. Podľa žalovaného zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujú všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, preto tvrdenia žalobkyne o ich absencii sú nedôvodné. K poplatku za spracovanie zmluvy a poskytnutie úveru uviedol, že slovenská právna úprava účtovaniu takéhoto poplatku nielenže nebráni, ale výslovne ho aj uvádza a pripúšťa. Podľa žalovaného poplatok nie je neprimerane vysoký, keďže žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania ako aj podnikateľské náklady sú oproti bankám vyššie. Podľa žalovaného prípustnosť daného poplatku potvrdzuje aj aktuálna rozhodovacia prax podľa ktorej u nebankového subjektu nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami ale je nutné postupovať inak a vziať do úvahy, že v takýchto prípadoch sú úvery poskytované osobám, ktoré by ich inak nedostali, ich poskytovanie je omnoho pružnejšie a v porovnaní s bankami je požadované menšie zabezpečenie, preto vzhľadom na vyššie podnikateľské riziko je nutné porovnávať úroky medzi takýmito nebankovými subjektmi a ich produktmi a nie s bankami. Žalovaný v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 12Cmo 95/2005. Žalovaný tiež uviedol, že žaloba žalobkyne v časti v ktorej sa domáha určenia neplatnosti právnej skutočnosti, neplatnosti dohody po zrážkach zo mzdy je procesne neprípustná, odporuje zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav, pričom zo žiadneho osobitného predpisu jej prípustnosť nevyplýva, nemôže ním byť zákon o ochrane spotrebiteľa, pričom poukazoval na § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Čo sa týka tvrdenej neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, žalovaný sa uvedenému tvrdeniu bránil tým, že dohoda tu predstavovala samostatný dokument a bola v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa, ktorý zabezpečenie plnenia prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej vo forme osobitnej listiny pripustil. Žalovaný tvrdil, že celková výška, ktorá sa má zraziť nie je obligatórnou náležitosťou dohody o zrážkach zo mzdy, tou je len výška mesačnej zrazenej sumy a preto nie je možné vyhlásiť ju za neplatnú, keď žalobkyňa jasne mala možnosť súhlasiť alebo nesúhlasiť s dohodou a túto odmietnuť, čo je v nej aj výslovne uvedené. Vyplnením dohody o zrážkach zo mzdy žalovaná mala možnosť ju individuálne dohodnúť, čo vylučuje, žeby išlo o formulárovú listinu a takisto nie je pravdou tvrdenie žalobkyne že na jej základe môže dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, pretože § 551 Občianskeho zákonníka obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok, a je tu možnosť použitia predbežného opatrenia súdu či žaloby. Žalovaný túto dohodu považuje za platnú s tým, že ak by sa pri každom

predložení dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi vyžadovalo rozhodnutie súdu, tento inštitút by stratil opodstatnenosť a nebol by ani zaradený k mimosúdnyim zabezpečovacím prostriedkom, ktoré si veriteľ môže uplatniť voči neplatiacemu dlžníkovi, čím sa zároveň snaží dlžníka ušetriť o navyšovanie dlžnej sumy v podobe súdnych a exekučných trov na ktoré by inak mal právo. Čo sa týka žalobkyňou tvrdeného bezdôvodného obohatenia, podľa žalovaného ani jedna z jeho foriem v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka nenastala, nakoľko išlo o plnenie podľa platne uzavretej zmluvy o úvere, právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy nikdy neodpadol, keďže nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, či k jej zrušeniu a žalovaný majetkový prospech získal z poctivých zdrojov. Žalovaný uviedol, že razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.12.2011, č.k. 1Co/79/2011-93, podľa ktorého dobrovoľné plnenie žalobcu, na ktoré bol zaviazaný právoplatným a vykonateľným rozsudkom nie je bezdôvodným obohatením žalovaného, nakoľko nešlo o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Žalovaný žalobu žalobkyne navrhol ako nedôvodnú zamietnuť v celom rozsahu.

5. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil a pripojil k nemu rozhodcovské rozsudky, zmluvy o úvere a listiny označené ako Príloha k zmluve o úvere - Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere.

6. Žalobkyňa v replike námietky žalovaného označila za nedôvodné. Neobstojí podľa nej tvrdenie žalovaného o prekážke res iudicata, nakoľko rozhodcovské rozsudky sú tu nulitými právnymi aktami a nevyvolávajú žiadne právne následky, ani prekážku veci rozhodnutej, lebo rozhodcovský súd svoju právomoc založil na neprijateľných zmluvných podmienkach - rozhodcovských doložkách, k čomu došiel aj súd v exekučnom konaní. Žalovaná tvrdila, že Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere na ktoré žalovaný poukazuje vo svojom vyjadrení nepodpísala. O ich existencii do momentu keď jej boli súdom doručené ani nemala vedomosť. Poukazovala na to, že zmluvy o úvere neobsahujú žiaden odkaz na žalovaným zmieňované európske informácie o spotrebiteľskom úvere, odkazujú len na Všeobecné podmienky poskytnutia úveru v ktorých zákonom vyžadované náležitosti taktiež chýbajú. Vzhľadom na absenciu odkazu v zmluve o úvere na tieto Štandardné informácie uvedenie povinných náležitostí zmluvy v nich nemôže byť považované za dodržanie zákona. Žalobkyňa trvala na tom, že jednalo sa v danom prípade podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch o bezúročné a bezpoplatkové úvery, v dôsledku čoho došlo u žalovaného prijatím plnenia nad rámec sumy zodpovedajúcej poskytnutým úverom k bezdôvodnému obohateniu. Ak by aj súd došiel k záveru, že nejedná sa o bezúročné a bezpoplatkové úvery, tak aj tak podľa žalobkyne by žalovaný nemal nárok na úrok a poplatky, lebo tie pri každom úvere predstavujú jeho 96,80 % navýšenie, čo je v rozpore s dobrými mravmi a neplatné. Podľa žalobkyne jej žaloba je procesne prípustná podľa § 137 písm. c) CSP.

7. Žalovaný v duplike poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe s tým, že na ňom v celom rozsahu trvá a navrhuje žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.

8. V súvislosti s námietkou žalovaného o existencii prekážky veci rozhodnutej súd uvádza, že s touto sa nestotožnil, preto konanie nezastavil a pristúpil k meritórnemu prejednaniu a rozhodnutiu sporu, pričom bližšie sa k nedôvodnosti tejto námietky žalovaného vyjadrí v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozsudku.

9. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa žalovaný napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil. Neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal s tým, že sa pridržiava svojich predošlých vyjadrení. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

10. Žalobkyňa na pojednávaní trvala na žalobe. Uviedla, že aj po podaní žaloby ju žalovaný stále doslova bombarduje sms správami, kde jej ponúka ako pomoc ďalšie úvery a ako jej dlh tam uvádza strašne vysoké sumy, pričom súčasťou komunikácie žalovaného boli aj hrozby, že príde o dom a podobne, robí na ňu strašný nátlak na zaplatenie.

11. Pri svojom výsluchu žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že k uzavretiu zmlúv so žalovaným došlo tak, že boli uzavreté v čase, keď sa s manželom nasťahovali do domu, narodili sa im malé deti, dvojčatá, manžel prácu raz mal, raz nie, ona mala príjem len 40,- eur mesačne, dostali sa do veľmi ťažkej situácie keď boli odpájaní aj od elektriky, preto vtedy uzavrela úverové zmluvy so žalovaným, no ani vo sne by ju nenapadlo, že pri požičanej sume 500,- a 250,- eur od nej žalovaný bude chcieť vyše 5.000,- resp. vyše 3.000,- eur. Uviedla, že keď jej prišli od žalovaného výzvy na zaplatenie tisícov eur, hoci požičala si len 750,- eur a hoci jej na personálnom povedali akú vysokú sumu už cez zrážky zo mzdy uhradila,

bola zúfalá, vyhľadala odbornú pomoc, dovtedy vôbec nerozumela tomu, čo je zmenka a podobne. Prvá zmluva podľa žalobkyne uzatváraná bola tak, že cez telefón zavolala žalovanému, prišla k nej potom domov pani od žalovaného, narychlo podpísala dva alebo tri papiere, celé to trvalo maximálne 20 minút, peniaze jej nechala tam hneď na stole, nevie už konkrétne aké papiere podpisovala, ale o zmenke, dohode o zrážkach zo mzdy či rozhodcovskej zmluve jej nebolo hovorené nič, rozprávali sa len o splátkach a že môže žiadať o ich odklad keď nebude mať na zaplatenie. Ani pri uzatváraní druhej úverovej zmluvy, ktorú uzatvorila pri jednej kolegyni v práci jej nič nebolo povedané ani vysvetlené k zmenke, zrážkam zo mzdy či k rozhodcovskej zmluve. Uviedla, že všetko k tým zmluvám si odkladala, aj listy ktoré jej prišli tak ako to všetko dala súdu, preto si je istá, že jej pri uzavretí zmluvy žiadne štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, na ktoré sa žalovaný teraz odvoláva neboli vydané, nemala ich k dispozícii, do vyjadrenia žalovaného k žalobe o nich ani nevedela.

12. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých stranami predložených listinných dôkazov, vykonanie žiadneho z dôkazov v spore namietané nebolo. Okrem toho, súd vzhľadom na poukaz žalobkyne v replike na exekučné konania vedené na tunajšom súde, ako aj vzhľadom na žalovaným tvrdenú existenciu prekážky veci rozhodnutej spočívajúcu v existencii právoplatných a vykonateľných rozhodcovských rozsudkov (ktoré mali byť exekučným titulom v exekučných veciach tunajšieho súdu sp. zn. 9Er/232/2015 a 1Er/306/2015) vykonal dokazovanie aj oboznámením celého obsahu týchto exekučných spisov, keďže to bolo potrebné pre posúdenie procesných podmienok (§ 185 ods. 3 CSP), najmä z pohľadu či tu nie je prekážka veci rozhodnutej a tiež vzhľadom na § 295 CSP. Súd vykonal dokazovanie tiež výsluchom žalobkyne, ktorá v žalobe ako dôkaz navrhla výsluch sporových strán. Keďže na výsluchu žalovaného na pojednávaní netrvala, tento vykonaný nebol, pričom žalovaný okrem ním predložených listinných dôkazov iné dôkazy nenavhol. Po takto vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

13. Dňa 27.1.2012 o 17:16 hod. uzavrela žalobkyňa ako dlžník so žalovaným ako veriteľom, ktorý bol pri tomto úkone zastúpený mandatórom písomnú zmluvu označenú ako Zmluva o úvere. Zmluva má podobu predtlačenej formulára do ktorého boli rukou vpísané jednotlivé údaje, a to v prvej časti okrem údajov ako sú variabilný symbol a číslo zmluvy aj údaje identifikujúce dlžníka, tu žalobkyňu. Potom nasledujú kolónky s údajmi o samotnom úvere, kde je uvedené, že veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 500,-eur a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 484,- eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 984,- eur v 12 mesačných splátkach po 82,- eur počnúc dňom 12.2.2012 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Je tam aj políčko označené ako RPMN v % ktoré je ale prázdne. Pod tým je v zmluve predtlačené prehlásenie, cit.: „Dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon“ a následne štyri kolónky ponúkajú nasledujúce možnosti vyznačenia „zamestnanie“, „povolanie“, „podnikanie“ a „iný účel“. V zmluve je zaškrtnuté políčko „iný účel“. Vedľa toho je miesto pre podpis dlžníka, kde je podpis žalobkyne. V spodnej časti formulára zmluvy, nad údajmi o dátume a čase jej podpisu a nad miestom pre podpis zmluvy dlžníkom je predtlačený text cit.: „dolupodpísaný dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane Všeobecných podmienok (na zadnej strane tejto zmluvy) a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na všetky právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti.“ V bode 10 týchto všeobecných podmienok uvedených na rube zmluvy je uvedené, cit.: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve a zaväzuje sa ju uhradiť v mesačných splátkach tak, ako je uvedené na prvej strane tejto zmluvy. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“. Poslednú časť formulára tvorí Potvrdenie o prevzatí peňažnej hotovosti z ktorého vyplýva, že žalobkyňa suma úveru vyplatená bola dňa 27.1.2012. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej zmluvy.

14. Dňa 30.4.2012 o 12:00 hod. uzavrela žalobkyňa ako dlžník so žalovaným ako veriteľom, ktorý bol pri tomto úkone zastúpený mandatórom druhú písomnú zmluvu označenú ako Zmluva o úvere. Aj táto zmluva má podobu predtlačenej formulára do ktorého boli rukou vpísané jednotlivé údaje, a to v prvej časti okrem údajov ako sú variabilný symbol a číslo zmluvy aj číslo predchádzajúcej zmluvy a údaje identifikujúce dlžníka, tu žalobkyňu. Potom nasledujú kolónky s údajmi o samotnom úvere, kde je uvedené, že veriteľ je oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 250,- eur a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 242,- eur, t.j. celkovo

zaplatiť čiastku 492,- eur v 12 mesačných splátkach po 41,- eur počnúc dňom 15.5.2012 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru. Je tam aj políčko označené ako RPMN v % kde je uvedené, že RPMN je 304,1 %. Pod tým je v zmluve predtlačené prehlásenie, cit.: „Dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon“ a následne štyri kolónky ponúkajú nasledujúce možnosti vyznačenia „zamestnanie“, „povolanie“, „podnikanie“ a „iný účel“. V zmluve je zaškrtnuté políčko „iný účel“. Vedľa toho je miesto pre podpis dlžníka, kde je podpis žalobkyne. V spodnej časti formulára zmluvy, nad údajmi o dátume a čase jej podpisu a nad miestom pre podpis zmluvy dlžníkom je predtlačný text cit. „dolupodpísaný dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane Všeobecných podmienok (na zadnej strane tejto zmluvy) a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na všetky právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti.“ Na rube žalobkyňou predloženej fotokópie zmluvy o úvere ani na rube žalovaným predloženej fotokópie zmluvy o úvere zo dňa 30.4.2012 sa Všeobecné podmienky poskytnutia úveru nenachádzajú. Poslednú časť formulára zmluvy tvorí Potvrdenie o prevzatí peňažnej hotovosti z ktorého vyplýva, že žalobkyňa suma úveru vyplatená bola dňa 30.4.2012. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej zmluvy.

15. Žalobkyňa spolu s týmito zmluvami predložila súdu aj na samostatnej listine uzavreté dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov zo dňa 27.1.2012 a zo dňa 30.4.2012 a zmenky

16. Zo žiadosti o zrážky zo mzdy (čl. 15 spisu) zo dňa 27.5.2013 adresovanej zamestnávateľovi žalobkyne Kaufland Slovenská republika v.o.s. súd zistil, že žalovaný ňou odvolávajúc sa na zmluvu o úvere číslo 707100087 uzavretú so žalobkyňou dňa 27.1.2012, vlastnú zmenku a Dohodu o zrážkach zo mzdy požiadal zamestnávateľa žalobkyne, aby vzhľadom na neplnenie záväzkov žalobkyne voči žalovanému vykonával zo mzdy žalobkyne zrážky až do úplného splatenia dlhu t.j. do výšky 1.631,28 eur s tým, že o výške úrokov z omeškania, resp. zmenkových a zákonných úrokov, ktoré medzičasom vznikajú a ktorých konečná výška bude známa až dňom doplatenia istiny s poplatkom bude ho žalovaný ešte informovať.

17. Zo žiadosti o zrážky zo mzdy (čl. 24 spisu) zo dňa 8.4.2013 adresovanej zamestnávateľovi žalobkyne Kaufland Slovenská republika v.o.s. súd zistil, že žalovaný ňou odvolávajúc sa na zmluvu o úvere číslo 707600013 uzavretú so žalobkyňou dňa 30.4.2012, vlastnú zmenku a Dohodu o zrážkach zo mzdy požiadal zamestnávateľa žalobkyne, aby vzhľadom na neplnenie záväzkov žalobkyne voči žalovanému vykonával zo mzdy žalobkyne zrážky až do úplného splatenia dlhu t.j. do výšky 1.079,93 eur s tým, že o výške úrokov z omeškania, resp. zmenkových a zákonných úrokov, ktoré medzičasom vznikajú a ktorých konečná výška bude známa až dňom doplatenia istiny s poplatkom bude ho žalovaný ešte informovať.

18. Z vyššie uvedených žiadostí žalovaného o zrážky zo mzdy vyplýva, že na úver číslo XXXXXXXXXX žalovaná uhradila pred zrážkami zo mzdy 261,- eur a na úver číslo XXXXXXXXXX sumu 41,- eur. Z potvrdení o výške vykonaných zrážok (čl. 19 až 20 spisu a čl. 28 až 29 spisu) vyplýva, že prostredníctvom zrážok zo mzdy bolo žalobkyňa na úhradu nárokov zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX zrazených 1.043,51 eur na úhradu nárokov zo zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX jej bolo zrazených 1.046,95 eur.

19. Žalovaný skutkové tvrdenie žalobkyne o výške sumy celkovo mu na nároky z daných úverových zmlúv uhradenej, t.j. sumy 1.304,51 eur pri zmluve číslo XXXXXXXXXX (261,- eur + 1.043,51 eur) a sumy 1.087,95 eur pri zmluve číslo XXXXXXXXXX (41,- eur + 1.046,95 eur) ani nepoprel, a tak v zmysle § 151 ods. 1 CSP toto súd považuje za nesporné.

20. Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1Er/306/2015 súd zistil, že na základe návrhu oprávneného POHOTOVOSTĽ, s.r.o. zo dňa 24.1.2015 na vykonanie exekúcie proti povinnej Y. (tu žalobkyňa), začalo sa exekučné konanie o vymoženie sumy 214,- eur a zmluvnej pokuty 312,- eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR03406/14 zo dňa 27.8.2014. O žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd uznesením zo dňa 25.1.2016, č.k. 1Er 306/2015-13 rozhodol tak, že ju zamietol z dôvodu, že rozhodcovská zmluva na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc je neprijateľným dojednaním, neprijateľnou zmluvnou podmienkou, preto exekučný titul z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu nie je materiálne vykonateľný a odporuje zákonu. Proti predmetnému uzneseniu podal tu žalovaný ako oprávnený odvolanie, o ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté.

21. Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9Er/232/2015 súd zistil, že na základe návrhu oprávneného POHOTOVOSTĽ, s.r.o. zo dňa 4.3.2015 na vykonanie exekúcie proti

povinnej Y. (tu žalobkyňa), začalo sa exekučné konanie o vymoženie sumy 159,- eur a zmluvnej pokuty 312,- eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR06538/14 zo dňa 23.10.2014. O žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd uznesením zo dňa 22.6.2015, č.k. 9Er 232/2015-13 rozhodol tak, že ju zamietol z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc a ktorá je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Rozhodcovský rozsudok vyhodnotil ako materiálne nevykonateľný pre nedostatok právomoci rozhodcovského súdu na konanie. Proti predmetnému uzneseniu podal tu žalovaný ako oprávnený odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 27.11.2015, č.k. 15CoE 89/2015-25 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie potvrdil. Krajský súd v odôvodnení predmetného uznesenia odmietol argumentáciu oprávneného (tu žalovaného) o individuálnom vyjednaní samostatne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, ktorú podľa neho žalobkyňa mala uzavrieť slobodne po zvážení všetkých náležitostí a uviedol, že tak ako zmluva o úvere aj rozhodcovská zmluva spísaná je na predpísanom tlačive, ktorého obsah dlžník nemohol ovplyvniť a musel sa mu podriaďiť. Podľa krajského súdu nebol dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že bola na samostatnej listine nakoľko nebola preukázaná vôľa spotrebiteľa individuálne ju vyjednať. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak nadobudlo právoplatnosť dňa 29.1.2016.

22. Niet pochyb o tom, že v prípade stranami uzavretých zmlúv o úvere jednalo sa o spotrebiteľské zmluvy ktorými dojednávane boli spotrebiteľské úvery podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný nespóril tvrdenia žalobkyne, že jednalo sa o zmluvy o spotrebiteľských úveroch, popieral však jej tvrdenia, že zmluvy neobsahovali všetky náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch a že by sa preto malo jednať o úvery bez úrokov a bez poplatkov.

23. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1.12.2011 do 31.12.2012, teda v čase uzavretia zmlúv stranami (27.1.2012 a 30.4.2012) tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

24. Podľa § 2 písm. a), b) a d) uvedeného zákona na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,
b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

25. Podľa § 9 ods. 1 uvedeného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

26. Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>> za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

27. Podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>> a § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20111201>>,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

28. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou. Predmetom podnikania (činnosti) žalovaného zapísaným v obchodnom registri je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a tiež poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov. Niet teda pochyb o tom, že žalovaný definíciu veriteľa v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 2 písm. b) uvedeného zákona spĺňa, rovnako žalobkyňa spĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) uvedeného zákona, pričom rovnako nemožno mať pochybnosti, že nie je nič, čo by stranami uzavreté úverové zmluvy vylučovalo z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch z dôvodu podľa jeho § 1 ods. 2 alebo 3.

29. Z formy a obsahu úverových zmlúv uzatvorených so žalobkyňou na hlavičkovom papieri žalovaného je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárové“, typové zmluvy. Vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami posudzovať podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a tiež podľa Občianskeho zákonníka (v tejto súvislosti viď napr. Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co 130/2011 zo dňa 6.3.2012 alebo uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3CoE/259/2012 zo dňa 26.2.2013).

30. Koniec koncov, aktuálne Občiansky zákonník aj výslovne stanovuje (§ 52 ods. 2 veta tretia) že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už judikoval (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014), že toto ustanovenie (§ 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka), sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

31. Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

32. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

33. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

34. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačeních tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

35. Uvedené súd rozsiahlo zvyrazňuje najmä vzhľadom k zrejmemu nepomeru medzi žalobkyni poskytnutou sumou (500,- eur a 250,- eur), ňou už uhradeným plnením (1.304,51 eur a 1.087,95 eur) a sumou, ktorú od nej žalovaný ako dlh stále požaduje (5.950,99 eur a 3.751,06 eur, viď výzvy žalovaného zo dňa 26.5.2017 na čl. 21 a 30 spisu), ktorý ani ak by nešlo o spotrebiteľský úver by bol vzhľadom na normatívnu úpravu ochrany spotrebiteľa absolútne neobhájiteľný, a takým by podľa názoru súdu bol dokonca aj vtedy, keby išlo medzi stranami o obchodný záväzkový vzťah.

36. Stranami dojednané úvery tu sú spotrebiteľskými úvermi, čo žalovaný ani nepopieral. Preto súd pri ich právnom posúdení aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinné v čase uzavretia zmlúv stranami. Po takom posúdení sa súd stotožňuje s názorom žalobkyne, že nárok na úroky a poplatky pri predmetných úveroch žalovanému nevznikol.

37. Súd rovnako ako žalobkyňa úvery ktoré jej žalovaný poskytol považuje za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. I keby sa ale nejednalo o bezúročné a bez poplatkové úvery, nič by to nemenilo na tom, že žalovanému nevznikol nárok na odplatu za dané úvery, lebo jej výška odporuje zákonu aj dobrým mravom, a teda tak či tak by žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému len istinu poskytnutých úverov, ktorú má dávno preplatenú a došlo preto k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného na jej úkor, ktoré je jej povinný vydať.

38. Ak žalovaný rozsiahlo a podrobne argumentoval, že náležitosti zmlúv podľa zákona o spotrebiteľských úveroch boli tu dodržané, že vznikol mu nárok na odplatu a všetky ďalšie žiadané plnenia, tak k tomu súd uvádza, že i keby skutočne boli dodržané všetky náležitosti zmlúv predpísané v § 9 ods. 2 ZoSÚ (čo ale neboli, ako súd uvedie ďalej), či dokonca keby sa aj jednalo o úver podľa Obchodného zákonníka a o obchodný záväzkový vzťah, tak aj v obchodnoprávnom režime úveru by vzhľadom na zásady poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka) a imperatív dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka aplikovateľný aj na obchodné záväzkové vzťahy) bol absolútne neudržateľný stav, keď pri poskytnutej úverovej istine 500,- eur a 250,- eur sa napriek vykonaným úhradám žalobkyne vo výške 1.304,51 eur a 1.087,95 eur aj tak žiada od nej žalovaným doplatiť sumu 5.950,99 eur a 3.751,06 eur !!! Hoci žalobkyňa pri prvom úvere už zaplatila takmer 3-násobok jej poskytnutého plnenia a pri druhom viac ako jeho 4-násobok, žalovaný stále požaduje na nej ďalšie plnenie vo výške 5.950,99 eur a 3.751,06 eur. Podľa názoru súdu aj úplný práva neznalý laik s minimálnym zmyslom pre spravodlivosť by uvedenú disproporciu medzi žalobkyni poskytnutým plnením a výškou od nej žiadaného protiplnenia musel vnímať ako absolútne neprimeranú a nespravodlivú. Preto ani akokoľvek sofistikovaná argumentácia žalovaného nemôže nič zmeniť na tom, že súd ako orgán povolaný k ochrane práv by vzhľadom na domáhanie sa súdnej ochrany zo strany žalobkyne aj v prípade, žeby boli dodržané základné zákonné náležitosti zmluvy podľa § 9 ZoSÚ, čo ale neboli, alebo aj keby sa vôbec nejednalo o spotrebiteľský úver musel túto disproporciu korigovať.

39. Ako bolo viackrát uvedené, v súdenom spore išlo o spotrebiteľské úvery, preto stranami uzavreté zmluvy mali obsahovať náležitosti podľa § 9 v tom čase účinného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

40. Po preskúmaní obsahu zmlúv je treba dať za pravdu žalobkyni, že zmluvy neobsahovali všetky zákonom o spotrebiteľských úveroch predpísané náležitosti.

41. Pokiaľ ide o prvú zmluvu o úvere zo dňa 27.1.2012 číslo XXXXXXXXXX, v tej úplne zjavne absentuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, termíne konečnej splatnosti ale aj údaj o úrokovej sadzbe či o priemernej RPMN, hoci tieto podľa § 9 ods. 2 písm. f/, i/ j/ a y/ zákona o spotrebiteľských úveroch museli byť uvedené priamo v zmluve, teda na listine na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. V súvislosti s tým súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis).

42. V zmluve pritom je obsiahnutá kolónka - políčko označené ako RPMN, avšak toto je prázdne, žiadna hodnota RPMN tam uvedená nie je, preto je absolútne zjavné že táto náležitosť predpísaná zákonom nebola tu dodržaná. Sám žalovaný pripravil formulár zmluvy v ktorom priamo uviedol kolónku - políčko pre uvedenie údajov o RPMN. Preto ak na tomto mieste samotným žalovaným zvoleným pre uvedenie tohto údajov tento údaj absentuje, nemožno akceptovať argumentáciu žalovaného, že tento údaj mal byť na akejsi samostatnej listine - prílohe k zmluve o úvere označenej ako Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Navyše ani tam tento údaj nie je uvedený, nakoľko žalovaným predložená listina označená ako „príloha k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere“ (čl. 62 spisu) síce v časti 3 obsahuje kolónku ročná percentuálna miera nákladov, avšak jej konkrétnu percentuálnu sadzbu vôbec neuvádza. Priamo v zmluve nie je vôbec uvedený ani údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, priemernej hodnote RPMN, ani o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, pričom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru stačí absencia čo i len jedného z uvedených údajov.

43. Pokiaľ ide o druhú zmluvu o úvere zo dňa 30.4.2012, číslo XXXXXXXXXX, tak tam síce kolónka RPMN je vypísaná, je tam uvedený údaj 304,1 % (hoci parametrom úveru v skutočnosti zodpovedá údaj RPMN 304,09 %), ale ani tam vôbec nie je uvedený ani údaj o priemernej hodnote RPMN, ani o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, ani o termíne konečnej splatnosti, aj tento úver je preto bezúročný a bez poplatkov.

44. Je nesporné, že strany uzavreli dňa 27.1.2012 zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 500,- eur a žalobkyňa sa ho zaviazala vrátiť v 12 mesačných splátkach, pričom v zmluve bolo uvedené, že zaplatí aj „príslušný poplatok“ vo výške 484,- eur a teda žalobkyňa mala zaplatiť žalobcovi sumu 984,- eur. Keďže medzi stranami ide o spotrebiteľský vzťah a žalobkyňa tvrdí, že na plnenie nad jej poskytnutú istinu úveru nebol právny dôvod, bolo by potrebné aj keby sa nejednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver tak či tak podľa § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka ako i podľa § 39 tohto zákona skúmať, či zmluva o poskytnutí úveru neobsahuje také zmluvné dojednania, ktoré by boli v neprospech spotrebiteľa a prípadne by odporovali zákonu. Vzhľadom na uvedené by súd aj keby sa nejednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver musel skúmať, či suma 484,- eur, ktorú žalovaný požadoval od žalobkyne ako poplatok je v súlade so zákonom a čo vlastne tieto celkové náklady predstavujú.

45. Žalovaný v danom prípade priamo v zmluve o úvere neuviedol výšku úroku, úrokovej sadzby a ani žiadnym spôsobom nešpecifikoval, z čoho pozostáva poplatok vo výške 484,- eur. Ak to chce spotrebiteľ zistiť, dozvie sa to až z článku 10 malým písmom písaných Všeobecných podmienok poskytnutia úveru podľa ktorých poplatok mal byť tvorený z jednej tretiny dohodnutým úrokom a z dvoch tretín nákladmi na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. V číselnom vyjadrení to potom znamená, že úrok by bol vo výške 161,33 eur (tak to je uvedené aj v štandardných informáciách o spotrebiteľskom úvere preložených žalovaným), čo pri úvere 500,- eur znamená sadzbu úroku za rok 32,266 % a nie sadzbu 32 % ročne ako uviedol žalovaný v štandardných informáciách o spotrebiteľskom úvere. Keďže tam uvedený údaj o úrokovej sadzbe nie je správny (presný a úplný), samo osebe to vylučuje tieto štandardné informácie ako nástroj na odstránenie nedostatkov zmluvy, čím opakovane argumentoval žalovaný. Náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy so všetkou administratívou s tým spojenou potom boli vo výške 322,67 eur (484,- eur - 161,33 eur). Takáto výška úroku a poplatku je však v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, preto ak by sa aj nejednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver nebola by platne dojednaná táto odplata, pretože pri

úvere 500,- eur poskytnutom na dobu jedného roka a pri poplatku za poskytnutie úveru spolu s úrokom vo výške 484,- eur predstavuje celková výška odplaty za úver 96,8 %.

46. Žalovaný ani v druhej zmluve o úvere zo dňa 30.4.2012 číslo XXXXXXXXXX priamo v zmluve neuviedol výšku úroku, úrokovej sadzby a ani žiadnym spôsobom nešpecifikoval, z čoho pozostáva poplatok vo výške 242,- eur. V štandardných informáciách o spotrebiteľskom úvere preložených žalovaným je uvedené, že úrok predstavoval sumu 80,67 eur čo pri úvere 250,- eur znamená sadzbu úroku za rok 32,268 % a nie sadzbu 32 % ročne ako uviedol žalovaný v štandardných informáciách o spotrebiteľskom úvere. Keďže ani tam uvedený údaj o úrokovej sadzbe nie je správny (presný a úplný), samo osebe to vylučuje tieto štandardné informácie ako nástroj na odstránenie nedostatkov zmluvy, čím opakovane argumentoval žalovaný. Náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy so všetkou administratívou s tým spojenou boli vo výške 161,33 eur. Takáto výška úroku a poplatku je však v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, preto ak by sa aj nejednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver nebola by platne dojednaná táto odplata, pretože pri úvere 250,- eur poskytnutom na dobu jedného roka a pri poplatku za poskytnutie úveru spolu s úrokom vo výške 242,- eur predstavuje celková výška odplaty za úver 96,8 %.

47. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv stranami ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

48. Výška odplaty v sume 484,- eur pri úvere 500,- eur a 242,- eur pri úvere 250,- eur je v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a preto aj keby sa nejednalo o bezúročný a bezpoplatkový úver, nemal by žalovaný nárok na túto odplatu. Zákonnosť a primeranosť tejto odplaty nie je možné obhájiť ani tým, že ide o odplatu dohodnutú podľa § 499 Obchodného zákonníka, ktorý pripúšťa dojednanie poplatku za poskytnutie úveru ak poskytovanie úverov je predmetom podnikania veriteľa. Pre posúdenie primeranosti výšky odplaty nie je podstatné ako je táto nazvaná, či úrok, či poplatok za poskytnutie úveru alebo inak, ani podľa akého predpisu sa uplatňuje, podstatný je pomer jej výšky k výške poskytnutej sumy s prihliadnutím k lehote jej splatnosti. Ak sa pri úveroch 500,- eur a 250,- eur súčasne požaduje od spotrebiteľa odplata prezentovaná v snahe obhájiť jej celkovú výšku sčasti ako úrok a sčasti ako poplatok spojený so spracovaním a poskytnutím úveru a to vo výške takmer 100 % požičanej sumy za rok, nemožno takýto poplatok vyňať súdnej kontrole. Ak po prepočte výšky odplaty na ročné vyjadrenie činí cena úveru per annum 96,8 %, tak už len samotná skutočnosť, že cena úveru je takmer 100 % poskytnutej sumy je zarážajúca a odôvodňujúca zvýšenú pozornosť z hľadiska prvkov úžery a vadnosti právneho úkonu. Súd tu pre porovnanie dáva do pozornosti napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/115/2017 kde ten posudzoval prijateľnosť úroku vo výške 28 % ročne, teda ešte podstatne nižšieho ako je úrok v tu súdnej veci, pričom konštatoval, cit.: "z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 08. 2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18% a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom".

49. I keď súd nepopiera a rešpektuje skutočnosť, že výška úrokov u nebankových subjektov, akým je aj žalovaný je logicky vyššia ako obvyklé bankové úroky vzhľadom na ich vyššie podnikateľské riziko, to neznamená, že výška úrokov či inej odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov môže byť u nebankového subjektu neobmedzená, bezbrehá, nemajúca žiadne limity, niekoľkonásobne presahujúca tieto bankové úroky, ako je tomu v prípade predmetnej úverovej zmluvy. Súd si ani nevie predstaviť reálnu administratívu spojenú s predmetnými úvermi, ktorá by za 12 mesiacov odôvodňovala poplatok vo výške 322,67 eur (pri úvere 500,- eur) resp. 161,33 eur (pri úvere 250,- eur), predstavujúcej 65 % sumy úveru.

Pokiaľ ide o úrok, z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk v januári a apríli 2012 pri spotrebiteľských úveroch na 1 rok predstavovali cca 8 %. Z toho je zrejmé, že už aj samotný úrok dohodnutý medzi stranami v danom prípade v sadzbe 32,266 % resp. 32,268 % (ktorý treba navyše posudzovať spolu s ďalšou časťou požadovaného poplatku) bol podstatne vyšší ako úrok poskytovaný bankami. Dohoda o výške úrokov, či inej odplaty za poskytnutie úveru musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd je toho názoru, že aj keby sa nejednalo o bezúročné a bezpoplatkové úvery z dôvodov podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ (hoci sa jedná, ako súd uviedol vyššie), dohodu o výške odplaty za úver vo výške 484,- eur resp. 242,- eur nebolo by možné akceptovať ako platnú, nakoľko sa prieči zákonu aj dobrým mravom. Ani rýchlosť poskytnutia úveru, či špecifiká nebankového poskytovania úverov nemôžu nič zmeniť na neprijateľnosti výšky danej odplaty.

50. Keďže sám žalovaný vo svojom vyjadrení venoval veľký priestor obhajobe výšky danej odplaty, tak súd si v tejto súvislosti dovoľuje poukázať tiež na tú skutočnosť, že na praktiky, kedy sa úroky maskovali za rôzne poplatky spojené s poskytnutím úveru medzičasom reagoval zákonodarcia tak, že zákonom č. 106/2014 Z.z. ktorý novelizoval Občiansky zákonník zadefinoval inštitút civilnoprávnej úžery, pričom v dôvodovej správe argumentoval okrem iného práve praktikami, keď sa v zmluve uvedie tzv. zmluvná odmena, pričom v zmluve sa vôbec neuvádzajú úroky požadované od spotrebiteľa (viď osobitnú časť dôvodovej správy čl. I k bodu 1). Zároveň tam pre odstránenie pochybností jasne vysvetlil, že pojem odplata bude subsumovať akékoľvek náklady spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Odplata tak bude zahŕňať jednak úrok, jednak poplatky za poskytnutie úveru, pravidelné poplatky, ktoré bude sprevádzať trvanie úverového vzťahu, ale aj všetky náklady spojené s obligatórnym poistením úveru a podobne.

51. Práve v prípade spotrebiteľských, typových zmlúv, ktorých návrhy sú vopred dodávateľom pripravené na predtlačenej tlačivách a v ktorých sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe musia dobré mravy pôsobiť ako korektív, keďže zmluvu uzatvára dodávateľ v podstate „sám so sebou“, nakoľko spotrebiteľ nemá reálnu možnosť žiadnym spôsobom zmeniť jej obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zdôraznil, že sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu „približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy“ a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom „primeraného vyrovnania záujmov“.

52. Súd preto po posúdení daných stranami uzavretých zmlúv o úvere konštatuje, že veriteľovi (žalovanému) na základe nich vznikol nárok len na vrátenie sumy reálne poskytnutej žalobkyni, teda v prvom prípade na vrátenie sumy 500,- eur a v druhom prípade na vrátenie sumy 250,- eur, lebo oba tieto spotrebiteľské úvery sú podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bezúročné a bezpoplatkové (pre neuvedenie RPMN, priemernej RPMN, úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, termínu konečnej splatnosti) a navyše nárok na odplatu by nepatril veriteľovi ani z dôvodu rozporu jej dojednanej výšky so zákonom a dobrými mravmi.

53. K niekoľkokrát opakovanej argumentácii žalovaného, že všetky údaje boli uvedené v zmluve v spojení s jej prílohou - štandardnými informáciami zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza, že žalobkyňou nepodpísané štandardné informácie nemožno akceptovať ako relevantný nástroj na odstránenie nedostatkov zmluvy. Jednak žalovaný vôbec neuniesol dôkazné bremeno, že tieto skutočne tvorili súčasť zmluvy, že ich mala žalobkyňa k dispozícii, alebo že by o nich v čase uzatvárania zmlúv čo i len vedela (žalobkyňa to poprela pričom ani zmluvy, ani Všeobecné podmienky poskytnutia úveru také tlačivo vôbec nespomínajú ako súčasť zmlúv, neodkazujú na nich). Ak žalovaný do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru zahrnul (i keď vzhľadom na spôsob zakomponovania tam by sa skôr hodilo povedať „schoval“) dojednanie v článku 16 veta druhá, že „strany vyhlasujú, že akékoľvek tvrdenie dlžníka v budúcnosti o tom, že nebol oboznámený s podmienkami tejto zmluvy bude na jeho ťarchu a nebude považované za právne relevantné“, tak potom sa nechce veriť, žeby tam nezakomponoval aj

Štandardné informácie ako súčasť zmluvy, a preto je nemožné mať za preukázané tvrdenie žalovaného (ktorý v tejto časti niesol dôkazné bremeno), že formulár - štandardné informácie skutočne bol neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, keď v celej zmluve ani v daných Všeobecných podmienkach o tom nie je ani zmienka. Navyše aj keby bol súčasťou zmlúv a keby ich skutočne žalobkyňa mala k dispozícii, tam uvedené údaje nie sú správne (výška úrokovej sadzby tam uvedená - 32 % ročne nezodpovedá skutočnosti, v skutočnosti bola táto sadzba 32,27 %), pričom nesprávne informovanie spotrebiteľa má taký istý následok ako žiadne neinformovanie. Navyše v prípade zmluvy o úvere zo dňa 27.1.2012 chýba údaj o RPMN tak v zmluve ako aj v týchto Štandardných informáciách, teda nemôže byť pochýb o tomto nedostatku zmluvy.

54. Žalobkyňa tvrdila, že vzhľadom na to, že dostala od žalovaného na základe zmluvy o úvere zo dňa 27.1.2012 len sumu 500,- eur a zaplatila mu pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sumu až 1.304,51 eur, došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa na jej úkor vo výške 804,51 eur a že vzhľadom na to, že dostala od žalovaného na základe zmluvy o úvere zo dňa 30.4.2012 len sumu 250,- eur a zaplatila mu pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sumu až 1.087,95 eur, došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu sa na jej úkor vo výške 837,95 eur ktoré preto žiadala vydať - zaplatiť. Žalovaný je toho názoru, že zo zmlúv o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia.

55. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

56. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

57. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

58. Ako už súd uviedol, úvery poskytnuté žalovaným žalobkyňi je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Žalobkyňa tak bola povinná vrátiť žalovanému len sumu istiny čerpaných úverov, nič viac. Keďže bolo preukázané, že žalobkyňa plnila žalovanému aj nad rozsah istiny čerpaných úverov, sú tieto peňažné prostriedky bezdôvodným obohatením, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a preto ich musí vydať (§ 456 Občianskeho zákonníka).

59. Čo sa týka samotnej konkrétnej, tu uplatňovanej výšky nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, k tejto výške sa žalovaný vôbec nevyjadril, nepoprel, že prijal plnenie od žalobkyne na prvú zmluvu vo výške 1.304,51 eur a na druhú zmluvu 1.087,95 eur tak, ako to vyplýva zo žalobkyňou predložených listinných dôkazov, a tak súd o tejto výške a ani o pasívnej vecnej legitímácii označeného žalovaného nemal žiadne pochybnosti. Súd preto na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že suma bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný žalobkyňi v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka povinný vydať je v súvislosti s plnením zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX z 27.1.2012 vo výške 804,51 eur (1.304,51 eur - 500,- eur) a v súvislosti s plnením zmluvy o úvere číslo XXXXXXXXXX z 30.4.2012 vo výške 837,95 eur (1.087,95 eur - 250,- eur), keďže ide o majetkový prospech žalovaného získaný plnením žalobkyne bez právneho dôvodu vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov. Keďže v priebehu konania neboli zistené žiadne skutočnosti spochybňujúce tvrdenie žalobkyne, že žalovaný túto sumu jej ku dňu podania žaloby ani do dňa vyhlásenia rozsudku nezaplatil ani sčasti (potvrzuje to aj vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktorý popieral samotnú dôvodnosť takého nároku) súd žalobe aj čo do povinnosti žalovaného vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie v celom rozsahu vyhovel. Dlh žalovaného vo forme jeho bezdôvodného obohatenia je ku dňu vyhlásenia rozsudku celý splatný, nakoľko o jeho vydanie požiadaný bol najneskôr doručením mu žaloby žalobkyne (§ 563 Občianskeho zákonníka), napriek tomu tak neurobil, preto súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 804,51 eur a 837,95 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3 CSP).

60. Ďalším žalobkyňou požadovaným určením popri určení úverov za bezúročné a bez poplatkov bolo určenie dohôd o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov za neplatné.

61. Dohoda o zrážkach zo mzdy má svoju zákonnú oporu v prvej hlave ôsmej časti Občianskeho zákonníka nazvanej záväzkové právo. V piatom oddiele tejto hlavy v rámci zákonnej úpravy zabezpečenia záväzkov je v § 551 obsiahnutá aj úprava inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy. Ide o všeobecnú úpravu vo všeobecnom predpise upravujúcom občianskoprávne vzťahy, t.j. o úpravu ktorá všeobecne platí tak pre režim spotrebiteľských ako aj nespotebiteľských vzťahov. To znamená, že pri aplikácii tejto úpravy na režim spotrebiteľských vzťahov a spotrebiteľských zmlúv nemožno mechanicky vychádzať len z tejto všeobecnej úpravy, ale je nevyhnutné prihliadať na osobitnú zákonnú úpravu pre tieto vzťahy, jej účel (ktorým je najmä ochrana spotrebiteľa) a špecifiká, keďže súd už uviedol, prečo nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že zmluvami o spotrebiteľskom úvere uzavretými medzi stranami bol založený občianskoprávny spotrebiteľský vzťah.

62. Podľa § 551 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy; zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Proti platiteľovi mzdy nadobúda veriteľ právo na výplatu zrážok okamihom, keď sa platiteľovi dohoda predložila. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia aj pre iné príjmy, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou.

63. Citované ustanovenie § 551 Občianskeho zákonníka teda výslovne umožňuje zabezpečiť uspokojenie pohľadávky písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov. Predpokladá sa pritom písomná dohoda, t.j. písomne zachytený stret dvoch skutočne daných, slobodných, vážnych, určitých a zrozumiteľných prejavov vôle. Aj pre túto dohodu platia všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka). Právny úkon je v ustanovení § 34 Občianskeho zákonníka definovaný ako prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

64. Z uvedeného vyplýva, že základným predpokladom vzniku právneho úkonu je existencia vôle. Bez vôle preto niet ani právneho úkonu. Zmluvy posudzované v súdnej veci, uzavreté so žalobkyňou sú ako už bolo uvedené spotrebiteľskými zmluvami. Rovnaký režim platí pre všetky dokumenty uzatvárané spolu s nimi, kam patria aj dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré vychádzajú z ich obsahu boli rovnako predformulované veriteľom.

65. Vzhľadom na uvedené zákonodarca v snahe chrániť spotrebiteľa venuje zabezpečeniu, aby zmluvné dojednania zaväzujúce spotrebiteľa vyjadrovali jeho skutočne existujúcu vôľu mimoriadnu pozornosť, keď aj v ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka (účinného v čase uzavretia zmlúv) v súvislosti s ochranou spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami stanovil, že za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, čo je zjavne aj prípad prejednávaneho sporu. Dôkazné bremeno na preukázanie individuálneho dojednania takého zmluvného ustanovenia pritom zaťažuje dodávateľa (viď § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

66. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie teda musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Výslovne to zákonodarca vyjadril v zákone č. 102/2014 Z.z. novelizujúcom zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, konkrétne v jeho § 5a keď s účinnosťou od 1.5.2014 priamou normatívnou úpravou nepripustil zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, s výnimkou prípadu jej uzavretia vo forme osobitnej listiny, ak spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť. Aj z dôvodovej správy k tejto zmene vyplýva, že zákonodarcu k tejto zmene viedlo zistenie, že všeobecná úprava v Občianskom zákonníku nevyžadujúca schválenie súdom, kde stačí iba jednostranný úkon zo strany predávajúceho vytvára výraznú nerovnováhu medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, preto je potrebné túto nerovnováhu korigovať. I keď úprava účinná až od 1.5.2014 nie je na dané dohody uzavreté dňa 27.1.2012 a 30.4.2012

aplikovateľná, nič to nemení na tom, že tvrdenie žalobkyne o neplatnosti týchto dohôd je správne. Vzhľadom na už uvedenú argumentáciu súdu o potrebe preukázania existencie skutočne danej, slobodnej vôle spotrebiteľa „uzatvárajúceho“ takúto dohodu o zrážkach zo mzdy pri posudzovaní ktorej ako interpretačné pravidlo môže podporne slúžiť aj právna úprava účinná od 1.5.2014 je totiž nutné konštatovať, že zakotvenie dohody o zrážkach zo mzdy do listiny majúcej priamy súvis s úverovou zmluvou a uzatváranou spolu s ňou sa v posudzovanej veci zjavne udialo len z vôle veriteľa bez akejkoľvek možnosti žalobkyne takúto dohodu vylúčiť a uzavrieť zmluvu o úvere aj bez takejto „dohody“. Z dohody o zrážkach zo mzdy nevyplýva, žeby žalobkyňa ako spotrebiteľ bola poučená o dôsledkoch jej uzavretia a o tom, čo vlastne toto dojednanie znamená. Ak žalovaný tvrdí, že žalobkyňa malo slobodnú možnosť sa rozhodnúť či na ňu pristúpi či nie, tak toto jeho tvrdenie súd nepovažuje za preukázané. Dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní dohôd žalovaný neunesol. Zo spôsobu uzavretia úverových zmlúv, keď sa spolu s nimi predkladajú k podpisu spotrebiteľovi ďalšie dokumenty, ako rozhodcovská zmluva, zmenka, dohoda o zrážkach zo mzdy je zrejmé, že veriteľ vlastne vopred vnútil (pripraveným predtlačným tlačivom) konajúcej osobe - žalobkyni aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu v hlavnej sfére jej záujmu a to uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je zrejmé, že ak chcela žalobkyňa dostať spotrebiteľský úver, inú možnosť ako podpísať dohodu o zrážkach zo mzdy ani nemala. Súd v tejto súvislosti pripomína to, že okrem zmlúv o úvere, zmeniek, a dohôd o zrážkach zo mzdy boli v rovnaký deň žalobkyňou so žalovaným podpísané aj rozhodcovské zmluvy, pričom Krajský súd v Prešove v uznesení zo dňa 27.11.2015 č.k. 15CoE/89/2015-25 (viď pripojený exekučný spis 9Er/232/2015) právoplatne dospel k totožnému záveru, teda, že ani rozhodcovskú zmluvu, ktorá tu rovnako ako dohoda o zrážkach uzavretá bola na samostatnej listine žalobkyňa nemala možnosť ovplyvniť ani vylúčiť, musela sa jej podriadiť a táto nebola individuálne vyjednaná. Uvedený záver logicky platí aj na dohodu o zrážkach zo mzdy uzavretú takisto v rovnaký deň spolu s úverovou zmluvou.

67. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov pritom nie je založený na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale pri zmluve so zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia zo strany súdu, alebo inej objektívnej inštitúcie je relevantné ex offio súdne preskúmanie práve z dôvodu nebezpečenstva, že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov umožňuje obísť dôležitý prvok v ochrane spotrebiteľa a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok so zameraním na to, či tieto nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Súd má za to, že táto dohoda v podobe akú má v tu posudzovanej veci je neplatná, lebo zjavne nespĺňa podmienku existencie skutočnej slobodnej vôle žalobkyne ju uzavrieť (čo ju robí podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnou) a navyše spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo ju ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve robí takisto absolútne neplatnou podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka účinného v čase jej uzavretia. Dohoda má navyše základ v konaní rozpornom s dobrými mravmi (§ 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase jej uzavretia). Jednostranne vnútené dojednanie o dohode o zrážkach zo mzdy predložené spotrebiteľovi k podpisu spolu s ďalšími zložitými dokumentmi majúcimi závažné dôsledky, ako sú zmenka, či rozhodcovská zmluva, bez vysvetlenia možných dôsledkov tejto dohody spočívajúcich v možnosti veriteľa bez súdnej kontroly na základe vlastnej predstavy o výške dlhu siahnuť na príjmy, t.j. základné živobytie žalobkyne je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. O tom, že dohodou uzavretej v takejto forme sa vytvára výrazná nerovnováha medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa nemožno vôbec polemizovať, keďže aj sám zákonodarca to v dôvodovej správe k zákonu č. 102/2014 Z.z. výslovne uviedol ako hlavný dôvod zmeny právnej úpravy s účinnosťou od 1.5.2014.

68. V súvislosti s tvrdeniami žalovaného o možnosti slobodného rozhodnutia sa žalobkyne o tejto dohode a oboznámení žalobkyne o spôsobe zabezpečenia pohľadávky z úveru pred podpisom zmluvy o úvere súd konštatuje, že nie je podstatné, či žalobkyňa bola formulárove, šablónovite, formálne s takým zabezpečením oboznámená, ale podstatné je či ho mohla ovplyvniť a vylúčiť. Nebola preukázaná skutočná vôľa žalobkyne zabezpečiť takto svoj záväzok preto ani prípadné oboznámenie žalobkyne s ním nič nemení na tom, že nemohla ovplyvniť obsah dojednaní o dohode o zrážkach zo mzdy, čo v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamená, že nemožno také dojednanie považovať za individuálne dojednané. Súd preto tvrdenia žalovaného vo svetle už uvedeného nepovažuje za unesenie dôkazného bremena o individuálnom dojednaní dohody o zrážkach zo mzdy (§ 53 ods. 3

Občianskeho zákonníka). Navyše v súvislosti s tvrdením žalovaného že nešlo o formulárovú listinu a že žalobkyňa mala možnosť s ňou súhlasiť či nesúhlasiť uvádza, že aj rozhodcovská zmluva uzavretá spolu so zmluvou a dohodou o zrážkach zo mzdy úplne rovnakým spôsobom a nachádzajúca sa takisto na samostatnej listine už bola právoplatne pozbavená v exekučnom konaní sp. zn. 9Er/232/2015 účinkov, keď Krajský súd v Prešove jasne konštatoval, že niet dôvod vylúčiť súdnu kontrolu formulárovej zmluvy len preto, že je na samostatnej listine a nebola hodnoverne preukázaná vôľa spotrebiteľa individuálne ju vyjednať. Koniec koncov, uvedený názor súdu už pre žalovaného nemôže byť nijako nový, či prekvapivý, nakoľko súd sa svojim rozhodnutím nijako neodchýľuje od doterajšej súdnej praxe. Už v inom spore žalovaného totiž Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 19Co/414/2015 odmietol túto jeho argumentáciu, aj keď Dohoda o zrážkach zo mzdy bola podpísaná na samostatnej listine. Podľa tohto krajského súdu „zo všeobecných podmienok úveru žalovaného vyplýva jej prepojenosť a v zmysle tvrdenia žalobkyne aj podmienenosť vo vzťahu k zmluve o úvere. Žalovaný ani netvrdil, že by žalobkyňu informoval o dôsledkoch uzatvorenia Dohody o zrážkach zo mzdy vo vzťahu k zmluve o úvere neobsahujúcej náležitosti vyžadované zákonom. V oblasti ochrany spotrebiteľa je pritom potrebné mať na zreteli zásadu poctivosti, a to vo forme tzv. princípu dôvery v oblasti ochrany spotrebiteľa. Ústavný súd ČR v nálezoch II. ÚS 3/06 zo 06.11.2007 a I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013 uviedol, že uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osôb v sociálnom styku je základným predpokladom pre fungovanie komplexnej spoločnosti. Dôveru je potrebné pokladať za elementárnu kategóriu sociálneho života. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného v tom, že text spotrebiteľskej zmluvy, osobitne vtedy, keď sa jedná o formulárovú zmluvu, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný. Zásade poctivosti vo vzťahu dodávateľa k spotrebiteľovi nemôže podľa odvolacieho súdu zodpovedať kontraktálny proces, obsah ktorého, v konkrétnom prípade Dohoda o zrážkach zo mzdy, sa uzatvára spolu so zmluvou o úvere, bez objasnenia jej významu a dôsledkov. Systém ochrany spotrebiteľa zavedený smernicou Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza totiž z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah“.

69. Súd na podporu svojho záveru ďalej poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/165/2018. Súd si je vedomý ústavného príkazu preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, avšak k tomu treba uviesť, že platnosť zmlúv o úvere ako takých určením neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy nie je nijako dotknutá (§ 41 Občianskeho zákonníka). Navyše preferencia výkladu v prospech platnosti je možná len vtedy, ak sú dve možnosti výkladu, a to tak v prospech platnosti ako aj v neprospech platnosti. Tu ale podľa názoru súdu vzhľadom na uvádzané dôvody neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy neexistuje výklad, ktorý by ju mohol zhojiť.

70. Podľa názoru súdu žalobkyni ako spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť bez súdnej kontroly aj zjavne nedôvodné plnenie (aj vzhľadom na nižšie popísaný záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru), na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porov. Rozsudok C-106/77 Simmenthal).

71. Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie Smernice 93/13/EHS jej užitočného účinku. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru súd poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12, Valéria Marcinová/POHOTOVOSTĚ, s.r.o.: „Článok 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy, alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátneho súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy. Článok 4 a 14 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú efektivity v tom zmysle, že bránia uplatneniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu súlad zmluvy o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy s ustanoveniami preberajúcimi do vnútroštátneho právneho poriadku článok 4 uvedenej smernice alebo neumožňuje v

tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy.“

72. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, leš, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

73. Formuláre Dohody o zrážkach zo mzdy sa dostali objektívne do rozporu s požiadavkou na poctivý obchodný styk a čestnú obchodnú prax. Zákonodarca priznal takémuto konaniu nielen rozpor s imperatívom dobrých mravov, ale priamo so zákonom. Pre záver súdu bolo relevantné, že sporné dohody vzhľadom na ich osobitný význam boli vyhotovené z hľadiska podcenenia ich významu zo strany priemerného spotrebiteľa a umožňujú siahnuť spotrebiteľovi na majetok a vymôcť aj plnenia, ktoré sú neprijateľné.

74. K námietkam žalovaného, pokiaľ ide o procesnú prípustnosť žaloby žalobkyne súd uvádza, že v danom prípade zo samotného zákonného ustanovenia, najmä z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva vyplýva procesná prípustnosť žaloby a aj naliehavý právny záujem spotrebiteľa na takomto určení neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky a vyslovenia jej neplatnosti, keď aj § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa stanovuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Práve žalobkyňa a jej majetková sféra je v ohrození neprimeranej výšky zrážok zo mzdy, ktorých konečnú výšku určil veriteľ svojím jednostranným rozhodnutím. Naliehavý právny záujem je daný, lebo napriek bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalovaný zamestnávateľa žalobkyne požiadal o zrážky zo mzdy v celkovej výške až 1.631,28 eur, resp. 1.079,93 eur pričom potom, čo žalobkyňa zaplatila, resp. bolo jej zrazených 1.304,51 eur a 1.087,95 eur žalovaný stále po nej žiada zaplataenie sumy ešte 5.950,99 eur a 3.751,06 eur. Bez určenia týchto dohôd za neplatné nie je neistota žalobkyne odstránená ani samotným vyhovením žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov a o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré samo osebe veriteľa nenúti zastaviť zrážky ani zamestnávateľa žalobkyne prestať zrážky vykonávať. V súvislosti s dôvodnosťou určenia dohody o zrážkach zo mzdy za neplatnú aj v situácii splnenia záväzku žalobkyne a uloženia povinnosti žalovanému na plnenie súd podporne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/3/2015. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.11.2015 sp. zn. 8 Cdo 483/2014). Na podporu svojho záveru o procesnej prípustnosti žaloby v tejto časti súd poukazuje napr. aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.4.2016 sp.zn. 14Co/9/2016 podľa ktorého nič nebráni judikovať dohodu ako neplatnú (§ 53 ods. 5 OZ), hoci má základ priamo v znení zákona. Rovnaké závery vyplývajú tiež z rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.4.2016 sp.zn. 21Co/191/2015 (rozhodnutia sú verejne dostupné na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR).

75. Nie je podstatné, že momentálne zrážky zo mzdy v dôsledku nariadeného neodkladného opatrenia súdu nepokračujú, keďže nebolo žalovaným tvrdené, žeby vo vzťahu k zamestnávateľovi žalobkyne uskutočnil akékoľvek kroky k ukončeniu zrážok. Navyše je treba uviesť, že dohody o zrážkach zo mzdy neutržateľnými robí aj tá skutočnosť, že tieto boli koncipované na zabezpečenie úverov s úrokmi a poplatkami, avšak úvery poskytnuté žalobkyňi z dôvodov už uvedených sú bezúročné a bez poplatkov a preto ani takéto ich zabezpečenie nemôže obstať. Na záveroch o nutnosti aplikovať aj na vzťahy z dohôd o zrážkach zo mzdy normy spotrebiteľského práva nič nemení ani skutočnosť, že tieto mali zabezpečovať plnenie zo zmenky, nakoľko pokiaľ aj vznikol zmenkový vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným, nejde o abstraktný vzťah vôbec nesúvisiaci s existujúcim zmluvným úverovým vzťahom uzavretým medzi nimi. Koniec koncov, aj sám žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe k dohode o zrážkach zo mzdy uviedol, že cit.: „bola uzavretá písomne medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom ako prostriedok na zabezpečenie peňažnej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. Zmenkový vzťah je akcesorický právny vzťah, ktorý iba zabezpečuje

základný úverový právny vzťah založený medzi stranami. Akcesorický záväzok nemôže vzniknúť bez hlavného záväzku, ku ktorému sa viaže, ktorý má zabezpečiť.

76. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky v právnom vzťahu k dodávateľovi a v tomto slova zmysle je nerozhodné, či aktuálne dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie, alebo či sa spotrebiteľ obráti priamo na súd so zreteľom na zabezpečenie stavu právnej istoty v tom slova zmysle, aby nebol obťažovaný hrozbou aplikácie takejto dohody o zrážkach zo mzdy, ktorej neplatnosť nikto neurčil (opätovne pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.4.2016 sp.zn. 14Co/9/2016). V súdnom spore sa žalobkyňa obrátila na súd so žiadosťou o súdnu ochranu, aby jej právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky. Zabezpečenie stavu právnej istoty v tom slova zmysle, aby nebola obťažovaná hrozbou aplikácie takejto dohody o zrážkach zo mzdy je možné len požadovaným určením, preto nemožno mať pochybnosti o prípustnosti žaloby a nalievavom právnom záujme žalobkyne na požadovanom určení. V situácii zistenej neprijateľnej zmluvnej podmienky takej povahy a s tak závažnými dôsledkami, aké môže mať použitie dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré umožňuje bez súdnej kontroly siahnuť na príjmy, teda živobytie žalobkyne napriek tomu, že sumu bezúročného a bezpoplatkového úveru má dávno vrátenú bolo potrebné žalobe žalobkyne aj v tejto časti vyhovieť.

77. Žalovaný poukazoval na to, že právny predpis obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok. K tomuto argumentu súd uvádza, že právny predpis však neustanovuje zákonný limit pre celkovú výšku zrážok zo mzdy, čo by mohlo viesť k opakovaným zrážkam zo mzdy na plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Pokiaľ ďalej žalovaný dôvodil, že neodkladným opatrením možno uložiť povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa dohody o zrážkach zo mzdy a v prípade, že by platiteľ zrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný zraziť, musel by veriteľ bezdôvodné obohatenie vrátiť, je aj táto argumentácia nenáležitá. V oboch prípadoch by bol dlžník totiž nútený domáhať sa ochrany svojich porušených práv súdnu cestou, kým v prípade vyslovenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy sa odstráni prípadný nezákonný stav spočívajúci v realizácii uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy takpovediac raz a navždy. Z výsledkov dokazovania vyplýva, že žalovaný túto dohody o zrážkach zo mzdy už v minulosti uplatnil u platiteľa mzdy žalobkyne. Žalobkyňa považuje tieto dohody za neplatné, naopak žalovaný za plne v súlade s právom. Keďže zákon pre vykonávanie zrážok zo mzdy na základe takejto dohody nevyžaduje autoritatívne rozhodnutie súdu alebo iného orgánu o povinnosti na peňažné plnenie, ktorej splnenie sa zrážkami zo mzdy plní, nemá žalobkyňa inú možnosť, ako namietat platnosť takejto dohody o zrážkach zo mzdy v osobitnom civilnom sporovom konaní, ktoré vyvolá svojou žalobou na začatie konania o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy.

78. Súd vzhľadom na všetko uvedené je názoru, že dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov dlžníka zo dňa 27.1.2012 a zo dňa 30.4.2012 uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným zabezpečujúce pohľadávku zo zmlúv o úvere č. XXXXXXXXXX a číslo XXXXXXXXXX sú neplatné a že bolo namieste túto neplatnosť autoritatívne určiť.

79. Čo sa týka jednotlivých námietok žalovaného proti uplatnenému nároku v rámci jeho obrany produkovanej v jeho vyjadrení k žalobe zo dňa 12.3.2018, k tomu súd dodáva nasledovné.

80. Žalovaný namietal procesnú neprípustnosť žaloby žalobkyne vzhľadom na § 137 CSP. Súd sa s touto argumentáciou žalovaného nestotožnil.

81. Súd sa sám, aj bez námietky žalovaného, primárne zaoberal prípustnosťou predmetnej žaloby z hľadiska členenia žalôb podľa § 137 CSP ale tiež skutočnosťou, či vzhľadom na inak platný záver, že možnosť podania žaloby o plnenie (tu je ňou tá časť žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia) v zásade vylučuje možnosť súčasnej určovacej žaloby je možné vyhovieť žalobe tak pokiaľ ide o požadované určenie (úverov za bezúročné a bez poplatkov a dohôd o zrážkach zo mzdy za neplatné) ako aj pokiaľ ide o požadované plnenie a dospel k záveru, že je to možné a prípustné.

82. Ako správne žalovaný uviedol, žaloba žalobkyne je žalobou o určenie právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP, keďže žalobkyňa sa domáha v prejednávanej spore (okrem vydania bezdôvodného obohatenia) aj určenia, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov a dohody o zrážkach zo mzdy sú neplatné. Pri posúdení splnenia podmienok na podanie uvedenej žaloby, súd vychádzal z už citovaných

ust. § 3 ods. 3 a ods. 5 prvá veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov podľa ktorých každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

83. Z uvedeného potom vyplýva, že spotrebiteľ má právo na súdnu ochranu nielen pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale aj pred nekalými obchodnými praktikami (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). V súvislosti s obranou žalovaného ohľadne neprípustnosti žaloby v súdnej veci súd upriamil pozornosť aj na § 298 CSP, podľa ktorého, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu (tak, ako to bolo aj v prejednávanej príhode) aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, je neprijateľná.

84. Akceptácia názoru žalovaného, by zamedzovala prístup spotrebiteľa k podaniu žalôb s uvedeným obsahom a fakticky by znemožňovala spotrebiteľovi aktívnu ochranu jeho práv vyplývajúcich zo spotrebiteľského práva a obmedzovala by ho iba na pasívnu ochranu práv (t.j. spotrebiteľ by sa mohol brániť iba v rámci žalôb týkajúcich sa nárokov zo spotrebiteľského práva, ktoré by smerovali voči nemu), čo by rozhodne nebolo v súlade so zmyslom platnej právnej úpravy, ktorá ponechala súdu oprávnenie posudzovať tieto nároky ex offo, aj bez návrhu spotrebiteľa. Pri opačnom výklade by súdna ochrana spotrebiteľov (ak by sa spotrebiteľ nemohol účinne brániť aktívnym podaním žaloby) nebola reálne dosiahnuteľná (napríklad spotrebiteľovi by nemohla byť poskytnutá ochrana pred postupom dodávateľa finančnej služby smerujúcim k vymoženiu pohľadávky cez zabezpečovacie inštitúty).

85. Súd predmetnú žalobu v časti požadovaných určení posúdil ako žalobu v zmysle § 137 písm. d) CSP, keď prípustnosť tejto žaloby vyvodil z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Uvedený záver vyplýva aj z doslovného znenia § 298 ods. 2 CSP, ktoré popri vyslovení neprijateľnosti zmluvnej podmienky zo strany súdu (ktorá má za následok neplatnosť podmienky) výslovne prezumuje kumulatívne priznanie nároku spočívajúceho v plnení (bezodhodnotnom obohatení, primeranom finančnom zadosťučinení), ktoré má charakter žaloby na plnenie z čoho možno jednoznačne vyvodiť, že tieto petitivy (o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov a o vydanie bezodhodnotného obohatenia z bezúročného úveru) popri sebe súčasne obstoja. V súvislosti s názorom, že je možné žalovať určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov popri žalobe o vydanie bezodhodnotného obohatenia súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/57/2017.

86. Navyše súd v súvislosti s touto námietkou žalovaného poukazuje na novelu zákona o spotrebiteľských úveroch uskutočnenú zákonom číslo 279/2017 Z.z. ktorou sa do tohto zákona zaviedlo ust. § 11 ods. 4, podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.18ba

87. Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba pritom znie: „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku.“.

88. Zákonodarca teda počnúc dňom 1.1.2018 explicitne zakotvil procesnú prípustnosť žaloby na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, keď predmetný zákon je jedným z osobitných zákonov v zmysle ust. § 137 CSP. Táto explicitná úprava v čase začatia konania už bola účinná, preto o procesnej prípustnosti časti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov nemožno pochybovať. Aj v ostatnej časti žalobkyňa mohla takú žalobu podať, lebo jej procesná prípustnosť vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa, ako už súd uviedol. Danosť naliehavého právneho záujmu možno vyvodiť aj z čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok).

89. Aj námietka žalovaného, že meritórnemu prejednaniu sporu bráni prekážka res iudicata je nedôvodná. V danom prípade totiž rozhodcovské zmluvy na ktorých rozhodcovský súd založil svoju

právomoc sú absolútne neplatné, takto boli vyhodnotené aj v exekučných konaniach tunajšieho súdu sp. zn. 9Er/232/2015 1Er/306/2015, preto tu nebola vôbec daná právomoc rozhodcovského súdu na konanie, rozhodcovský rozsudok týmto súdom vydaný je nulitný akt, paakt, ktorý nespôsobuje žiadne právne následky a teda ani nezakladá prekážku veci rozhodnutej. Uvedené závery jasne vyplývajú z právoplatného uznesenia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci 9Er/232/2015 ako aj zo (zatiaľ neprávoplatného) uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci 1Er/306/2015. I keď uvedené uznesenie zatiaľ nie je právoplatné, súd z dôvodov ktoré už podrobne uviedol v súvislosti s odôvodnením neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy aj danú rozhodcovskú zmluvu považuje za absolútne neplatnú, lebo bola uzatváraná rovnakým postupom ako dohody o zrážkach zo mzdy, či ako druhá tu uvedená rozhodcovská zmluva, nebola individuálne so žalobkyňou dojednaná a je neprijateľnou zmluvnou podmienkou ako to bolo konštatované aj v exekučnom konaní.

90. Najvyšší súd v uznesení z 29. 01. 2015 sp. zn. 3Cdo 27/2011 dospel k záveru, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy, môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná, ale tento právny záver je opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, pretože iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Súd je toho názoru, že uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu je aplikovateľné aj v súdnej veci, ktorej predmetom je aj vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením bez právneho dôvodu, keď je potrebné vyriešiť otázku, či žalobkyňa plnila žalovanému na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku, ktorý má podľa § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. V tejto súvislosti súd podporne poukazuje na totožný právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.5.2015 sp. zn. 17Co/275/2014 kde predmetom sporu rovnako bolo vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, ktorému tak aj uvedený rozsudok musí byť známy.

91. Súd tu poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/44/2018 lebo Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/208/2018 zo dňa 20.2.2019, ktorý žalovanému ako strane tam vedeného sporu musí byť známy, kde tento krajský súd k neexistencii prekážky veci rozhodnutej v obdobnom prípade takisto uviedol, že aj v občianskoprávnom konaní bol súd prvej inštancie oprávnený preskúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorá je podmienkou pre konanie rozhodcovského súdu a stotožnil sa so záverom o jej neplatnosti majúcim za následok aj neplatnosť (nulitnosť) rozhodcovského rozsudku, ktorý tak nemôže založiť prekážku veci rozhodnutej.

92. V súvislosti s nedôvodnosťou námietky žalovaného o existencii prekážky veci rozsúdenej súd podporne poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/41/2015 a 5Co/219/2013, v ktorých sa už aj tento odvolací súd pri totožnej argumentácii žalovaného jasne vyjadril k neexistencii prekážky veci rozhodnutej z rozhodcovského rozsudku vydaného na základe neplatnej rozhodcovskej doložky a tiež na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/27/2011). Tento záver bol prijatý Najvyšším súdom Slovenskej republiky i v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012 cit.: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“

93. Súd nijako nespochybňuje žalovaným uvádzané súdne rozhodnutia v bode I. jeho vyjadrenia k žalobe zo dňa 12.3.2018, tieto rozhodnutia sú však v tu prejednávanom spore úplne nepoužiteľné, lebo všetky vychádzajú z predpokladu platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky čo ako už bolo uvedené nie je tento prípad. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené preto súd aj túto obranu žalovaného v spore vyhodnotil ako nedôvodnú.

94. Čo sa týka námietok a tvrdení žalovaného, že požadovaný administratívny poplatok za úver je v súlade so zákonom, dobrými mravmi a je plne dôvodný, k tomu sa súd už vyjadril. Navyše súd pripomína žalovanému snažiacemu sa tento poplatok obhájiť, že súdy sa už touto jeho obranou viackrát zaoberali a následne právoplatne judikovali uvedený poplatok ako neprijateľnú zmluvnú podmienku (viď

napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8C/94/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/42/2017 alebo rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 2C/40/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/35/2017 či rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 20C/104/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/203/2016) preto ani keby nešlo o bezúročné a bezpoplatkové úvery, i tak by daný poplatok bol nedôvodný.

95. K obrane žalovaného vo vzťahu k dohodám o zrážkach zo mzdy a voči nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa už súd vyjadril vyššie. K tomu len dodáva, že za úplne nenáležité považuje odôvodnenie žalovaného, že žalobkyňa plnila žalovanému nad rámec poskytnutej úverovej istiny dobrovoľne. Žalovaný nemôže sa úspešne dovolávať na to, že údajne nešlo o plnenie bez právneho dôvodu, a teda bezdôvodné obohatenie, ktoré žalobkyňa má právo žiadať vydať lebo plnilo sa „dobrovoľne“ na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku, keďže predmetný rozhodcovský rozsudok je nulitný akt, paakt, čo bolo konštatované aj v exekučnom konaní kde nebol povolený nútený výkon tohto rozhodcovského rozsudku, keď navyše prevažná časť úhrad bola realizovaná prostredníctvom zrážok zo mzdy žalobkyne na základe absolútne neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, pričom ak žalovaný poukazuje na plnenie na základe „právoplatného a vykonateľného rozsudku“ tak k tomu súd uvádza, že žalovaný dokonca ani potom, čo súd vo veci 9Er/232/2015 ešte v roku 2015 v exekučnom konaní pri zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia právoplatne vyhodnotil rozhodcovský rozsudok ako nespôsobilý exekučný titul nezastavil proces zrážok zo mzdy, ale naďalej v nich pokračoval a žiadal ďalšie plnenie, keď zrážky prebiehali ešte aj v októbri, novembri a decembri 2017. Preto súd obranu žalovaného považuje za nedôvodnú a preto žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

96. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V danom prípade boli do jedného konania spojené viaceré samostatné nároky, ktoré mohli byť predmetom samostatných konaní, pričom vo všetkých uplatnených nárokoch bola žalobkyňa plne úspešná, preto podľa § 255 ods. 1 CSP jej patrí plná náhrada trov konania. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodol v siedmom výroku tohto rozsudku tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

97. Vo vzťahu k neodkladnému opatreniu nariadenému tu uznesením súdu zo dňa 23.2.2018, ktorým bola žalovanému a zamestnávateľovi žalobkyne uložená povinnosť zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy na základe uzavretých dohôd o zrážkach zo dňa 27.1.2012 a 30.4.2012 súd uvádza, že nakoľko žalobe žalobkyne vo veci samej bolo v celom rozsahu vyhovené a nakoľko súd v uznesení o nariadení neodkladného opatrenia jeho trvanie vymedzil do právoplatného skončenia konania vo veci samej, nebolo potrebné žiadne ďalšie samostatné rozhodnutie vo vzťahu k nariadenému neodkladnému opatreniu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.